

Kulturdepartementet
Postboks 8030 Dep.
0030 OSLO

Att:

Deres ref.
17/3788

Vår ref.
17/2220-4 600.00/RERA

Dato:
Oslo, 21.12.2017

Høring - Forslag til ny lov om tros- og livssynssamfunn (trossamfunnsloven)

Landsorganisasjonen i Norge (LO) viser til ovennevnte høring fra Kulturdepartementet.

Kirkens samfunnsansvar

Det offentlige har en lang tradisjon i å sikre og beskytte tros- og livssynsfriheten så lenge denne ikke krenker andres rettigheter og friheter. Det er et mål å ha en livssynsåpen offentlighet og et arbeidsliv hvor det kulturelle og religiøse mangfoldet er representert i alle sektorer og samfunnslag. Statens aktive tros- og livssynspolitikk må i sin utforming vurderes opp mot sentrale fellesverdier som demokrati, rettsstat, menneskerettigheter, ikke-diskriminering og likestilling. En lov som tydeliggjør trossamfunnenes ansvar og rettigheter er viktig for å balansere ulike hensyn mot hverandre. Loven vil å kunne trygge tros- og livssynssamfunnene mot destruktive politiske strømninger. Som landets største trossamfunn er Den norske kirke (Dnk) som folkekirke gitt en særstilling i grunnloven. En åpen og inkluderende folkekirke er en forutsetning for at kirken kan beholde denne stillingen. Folkekirken må gis rammevilkår som både kan ivareta dens rolle som kulturaktør og forvalter av levende kultur og kulturarv. Dette handler både om organisering av kirken, men også om hvordan kirken skal finansieres i framtiden.

Finansieringen av Kirken

Finansieringen av Den norske kirke hører nøye sammen med hvordan den skal organiseres. En avklaring av dette spørsmålet er derfor grunnleggende. Dagens delte finansiering tydeliggjør det kommunale engasjementet for lokalkirken og betydningen av nærheten mellom lokalkirken og befolkningen. Det er grunn til å tro at en ensidig statlig finansiering både vil svekke kirkens totale økonomiske grunnlag men også dens posisjon som folkekirke – nær folket.

Arbeidsgiveransvaret

En alvorlig svakhet ved høringsdokumentet er at det ikke tar hensyn til de over 5000 ansatte på fellesrådsnivå i kirken. Dette vanskeliggjør målsettingen om en felles arbeidsgiverlinje i framtiden. Målet om en framtidig, felles arbeidsgiverlinje er også knyttet til hvor lønnsmidlene kommer fra. En enhetlig finansieringskilde for alle kirkelige stillinger vil gjøre arbeidet med å forene de to arbeidsgiverlinjene fra kirkelige fellesråd og rettssubjektet enklere. Ved å overlate ansvaret for kirkens organisering til Kirkemøtet overser man realitetene som følger av at Dnk i dag består av to selvstendige, demokratiske strukturer som ivaretar hver sin del av arbeidsgiveransvaret i Dnk. Dette berører i høy grad måten Kirkemøtet er sammensatt på i dag – hvor maktforholdet mellom de to arbeidsgiverlinjene er skjevt fordelt. Når det i lovforslaget i tillegg legges opp til at Kirkemøtet skal ha økt makt på bekostning av lokalkirken er dette svært uheldig. Forslaget om å oppheve særlovreguleringen av kirkelige fellesråd som felles arbeidsgiverorgan for soknene virker lite gjennomtenkt. Følgene av lovforslaget synes å bli en fragmentering hvor ansatte vil kunne ende med å ha flere brøkestillinger i flere sokn og slik måtte forholde seg til flere, små, og trolig mindre profesjonelle arbeidsgivere. Det er vanskelig å se hvordan en slik endring ikke vil virke nedbrytende på medbestemmelse, samhandling, effektivitet, kvalitet og arbeidsmiljø.

Fellesrådets fremtidige rolle

Lovforslaget vil i realiteten fjerne fellesrådsnivået i Dnk. Dette vil være et alvorlig brudd med en utvikling mot profesjonalisering av lokalkirkens håndtering av arbeidsgiveransvar, økonomi- og eiendomsforvaltning, samt et tettere og mer gjensidig avklart samarbeid mellom kommune og kirke. I årene etter 1996 har et betydelig partssammensatt arbeid blitt lagt ned for å utnytte potensialet denne ordningen gir. I dette spiller systemer for utøvelse av arbeidstakeres medbestemmelse en helt vesentlig rolle. Vi ser med bekymring at lovforslaget ikke gir soknet et reelt handlingsrom. Vi mener soknet fortsatt skal være grunnenheten i Den norske kirke.

Med vennlig hilsen
LANDSORGANISASJONEN I NORGE

Roger Heimli
(sign.)

Renée Rasmussen
(sign.)

Dette brevet er godkjent elektronisk i Landsorganisasjonen i Norge og har derfor ingen signatur.